

دموکرات‌ها در سودای بازگشت به قدرت

● **اردشیر طیبی:** انتخابات میان‌دوره‌ای آمریکا در حالی در کمتر از دو ماه دیگر برگزار می‌شود که برنامه‌های حزب دموکرات آنچه هست هم کمتر بلندپروازانه به‌نظر می‌رسد. آیا در پشت این برنامه نه‌چندان بلندپروازانه رئیس‌جمهوری سلفهفته است؟ آسکاژ مشکلاتی را که دموکرات‌ها این روزها برای آن دنبال جواب می‌گردند، باید در انتخابات سال ۲۰۰۸ و زمانی که باراک اوباما برای نخستین‌بار به کاخ سفید رسید، جست‌وجو کنیم. در آن سال، دموکرات‌ها که علاوه‌بر کاخ سفید کنترل کنگره را نیز به‌طورکامل در اختیار گرفتند، تصمیماتی اتخاذ کردند که آثار آن همچنان در سیاست دموکرات‌ها در پس از سال ۲۰۰۸ تا حد زیادی قانون ملی سلامت شخصی کرد. اما مشکل دموکرات‌ها نه در تمرکز بیش از حد بر طرح سلامت، بلکه در نوجردن‌کردن به موضوعاتی مثل مهاجرت و قانون کار بود. آنها فرصتی تاریخی داشتند که از جمله با اصلاح قانون مهاجرت، ماهیت انتخابات در آمریکا را تحت‌تأثیر خود قرار دهند. یک قانون لیبرال که می‌توانست با اعطای حق شهروندی و به تبع آن حق رای به مهاجرانی که به‌طور قانونی در آمریکا سکونت دارند، آنها را به لیبرال‌های رای‌دهنده بالقوه برای حزب دموکرات تبدیل کند. فرصت تاریخی دیگری که دموکرات‌ها از دست دادند، در حوزه قانون ملی کار بود؛ قانونی که می‌توانست با تقویت اتحادیه‌های کارگری، تفاوت عظیمی برای حزب دموکرات، دست‌کم در ایالت‌هایی مثل میشیگان، اوهایو و پنسیلوانیا رقم زند. ایالت‌هایی که درحال حاضر از وجوه مختلفی متمایل به دونالد ترامپ محسوب می‌شوند. آنها همچنین فرصت این را داشتند که قانون انتخابات نیز اصلاحاتی انجام دهند؛ از جمله این اصلاحات ضروری می‌توان به قوانین انتخابات ایالت‌هایی مثل اوهایو و کارولینای شمالی اشاره کرد. سال‌هاست در ایالت‌ها قانونی برقرار است که اگر افراد برخورداری از حق رای در چند انتخابات شرکت نکنند، از حق مشارکت در انتخابات محروم می‌شوند. اصلاح این قانون می‌توانست در انتخاباتی مثل انتخابات سال ۲۰۱۶ که حزب دموکرات بیش از همیشه به مشارکت مردم نیاز داشت، به‌نفع آنها تمام شود. اما این هم مانند دو مورد دیگر، فرصت بود که دموکرات‌ها به‌طور کامل درگیر نگرفته و کاخ سفید از دست دادند و به‌تبع آن میلیون‌ها رای‌دهنده تضمین‌شده برای حزب را به حاشیه رانده و نادیده گرفتند. با این توصیف، آنچه در انتخابات ریاست‌جمهوری سال ۲۰۱۶ بر سر حزب دموکرات‌هاست، نه آغاز شکلات، بلکه نتیجه آن بود. درحال حاضر، نیز آنچه بیشتر از صحت‌های سیاست‌گذاران فعلی بر مسائلی کمتر بحث‌برانگیز مثل اقتصاد است، هدف دموکرات‌ها این است که رای‌دهندگانی که صرفاً از بغض هیلاری کلینتون به دونالد ترامپ (و نه حزب جمهوری‌خواه) رای داده‌اند را به سوی خود بازگردانند. در صورت گذر موفقیت‌آمیز از این میدان و تسلط بر مجلس نمایندگان، گزینه‌های آنها برای انتخابات ریاست‌جمهوری ۲۰۲۰ فراوان‌تر خواهد بود. در چنان موقعیتی حزب دموکرات از طریق مجلس نمایندگان طرح‌های خود را برای سلامت عمومی و کاهش مالیات اقشار کم‌درآمد و هزینه‌های درمانی به تصویب خواهد رساند و آنها را به دامن مجلس سنا یا جمهوری‌خواه و همچنین کاخ سفید خواهد انداخت؛ جایی‌که در صورت وتوی احتمالی این طرح‌ها از سوی دولت ترامپ، دموکرات‌ها می‌توانند آتش‌بار خود را برای انتخابات بعدی مجهز کنند. آن موقع است که رای‌دهندگان مردم را برای ایستادن در مقابل نماینده «یک درصد» جامعه یعنی دونالد ترامپ، دعوت خواهد کرد؛ سیاستی که به‌شدت به وجهه‌ای که ترامپ سعی دارد به‌عنوان نماینده توده مردم از خود بسازد، آسیب خواهد زد. اما طفره از موضوع‌گری در نقاب موضوعات هویتی و ملی‌گرایانه، مثل سیاست خارجی و مهاجرت برنامه‌ای خطرناک است. این همان رای‌هایی است که جمهوری‌خواه‌ها رفتند و دست آخر دونالد ترامپ از دل آن بیرون آمد؛ این سناریو می‌تواند به نوعی برای دموکرات‌ها هم رخ دهد. اگر رای‌دهندگان به حزب دموکرات احساس کنند وعده‌های حزب برای آنها کسالت‌بار است یا به اندازه کافی مقابل‌گرایانه نیست و موضوعات مهمی که اوستار به میان کشیدندش هستند را نمایندگی نمی‌کنند، این می‌تواند به کاندیداتوری فردی از منتهی‌الیه چپ منجر شود؛ نسخه‌ای دموکرات از دونالد ترامپ. ضعف بزرگ حزب دموکرات برای اجرای برنامه‌های آتی نیز همین‌جاست. آنها هنوز فردی که بتواند صراحتاً مشکلات اقتصادی را مورد خطاب قرار دهد و هم‌زمان انتظارات دموکرات‌های سنتی را مدیریت کند، در بین خود پیدا نکرده‌اند. مسئله اصلی در سطوح بالای حزب دموکرات این نیست که پیام حزب چه باشد، بلکه مسئله آنجاست که چه شخصی می‌تواند این پیام را به نحوی آنها بنیاید آرزو می‌کنند که ای کاش جو بایدن ۲۰ سال جوان‌تر بود یا تجربه کاملاً هریس در سنا بین سال بیشتر بود. آنچه دموکرات‌ها این روزها بیش از هر چیز لازم دارند، یک باراک اوباما، دیگری است. با این تفاوت که آنها آرزو می‌کنند این‌بار باراک اوباما آنها بتواند هم‌زمان با مدیریت دولت فدرال، حزب دموکرات را نیز رهبری کند؛ فردی که به نظر نمی‌رسد حداقل درحال حاضر وجود خارجی داشته باشد.

آمریکا در یک دهه اخیر بیش از هر زمان دیگری «سلاح تحریم» استفاده کرده است. دولت دونالد ترامپ در سال ۲۰۱۷ نزدیک به یک هزار تأمین کننده و شرکت را وارد فهرست تحریمهای آمریکا کرد. این رقم ۳۰ درصد بیش از آمار افزوده شده به لیست تحریمها در سال آخر دولت باراک اوباما بود. تحریم از معدود ابزارهایی است که هر دو دولت واشنگتن و سراسر اعمال آن توافق دارند و بیش به کارگیری چنین ابزاری هم با استناد به اجماع صورت می‌گیرد. باراک اوباما در سال ۲۰۰۹ در مقایسه با سال ۲۰۰۶ سه برابر بیشتر افراد را در فهرست تحریم ایالات متحده قرار داد. این روند تصاعدی در دولت ترامپ نیز ادامه یافته است.

نرخ رشد سریع تحریم‌های ایالات متحده که به روش‌های مختلف صورت می‌گیرد، تنها نورهی، اشخاص و نهادهای مورد نظر را هدف می‌دهد؛ برای مثال، ترامپ در ماه اگوست ۲۰۱۸، فقه‌هایی برای واردات از ترکیه اعمال کرد. تأثیر تحریم‌ها تنها بر بازار و اقتصاد ترکیه نبود، بلکه تحت تأثیر اعمالی که به این کشور تجاری می‌کنند، تحریم‌های اعمالی با تعرفه‌ها قرار گرفته و چنین تردیدهایی نسبت به آینده تجارت با ترکیه پیش یافت. نمونه دیگر اخیر را در مورد تحریم «سال» بزرگ‌ترین کمپانی آلومینیوم روسیه-هاهد متوجه. پس از اعمال این تحریم از سوی ایالات متحده، قیمت جهانی آلومینیوم حدود ۲۰ درصد افزایش یافت.

اثرگذاری تحریم‌ها تنها شامل تجارت و اقتصاد نشود و حوزه سیاسی و روابط بین کشورها را نیز می‌گیرد. تحریم‌هایی که دونالد ترامپ به دلیل «مداخله بی‌قانون آمریکا در امور داخلی ایران» و «آزادی کشیش آمریکایی علیه ترکیه اعلام کرد»، باعث بروز تنش میان واشنگتن و آنکارا، دو قدرت استراتژیک در ناتو شد. ترکیه نقشی اساسی در تعیین سیاست‌های ایالات متحده در خاورمیانه می‌کند. اما درحال حاضر رابطه دو کشور در تدریج وضعیت خود پس از سال ۱۳۹۴ و حمله آمریکا به قبرس قرار دارد. خروج ترامپ از توافق استای با ایران نیز باعث تنش‌هایی در رابطه بینک و اتحادیه اروپا شد. خروج ترامپ از این توافق، تهدید اروپا برای نخستین‌بار پس از سال ۱۹۷۹، پس از انقلاب ایران، در تحریم‌های آمریکا و حمایت از ایرانی‌ها و نهادهای اروپایی طرف تجارت با ایران

را فعال کرد. این تنش در حالی میان واشنگتن و بروکسل ایجاد شد که اتحادیه اروپا همواره متحد استراتژیک ایالات متحده به شمار می‌آید.

منافع و هزینه‌ها

افزایش سریع استفاده از ابزار تحریم از سوی ایالات متحده نگرانی‌ها را نسبت به تشدید تقابل‌ها و تنش‌های سیاسی میان واشنگتن و متحدانش افزایش داده است. با این حال واشنگتن مدافعی از اعمال تحریم بین‌المللی می‌کند که در تحلیل استفاده از چنین ابزاری باید به

این منافع توجه داشت. روش فشار - استقامت در فرایند اعمال تحریم مورد توجه تعیین‌کنندگان سیاست‌ها و روش‌های اعمال تحریم قرار دارد، به‌طوری‌که باید توجه کرد فشار تحریم‌ها را در چه زمانی، چگونه و بر کدام بخش می‌توان وارد کرد و درین حال، استقامت طرف مورد تحریم را چگونه و بر اساس چه شاخص‌هایی می‌توان مورد ارزیابی قرار داد و با ارزیابی این استقامت، تحریم‌ها را متناسب با این شاخص‌ها، دوباره تنظیم کرد تا بیشترین تأثیر را برجا بگذارد و در نهایت دست‌ساده دیپلماتی وارد ماجرا شده و تلاش می‌کند تا بیشترین امتیاز را از طرف تحریم‌شده

یک‌جانبه‌گرایی سلاح «تحریم‌ها» را بی‌اثر می‌کند

سود و زیان «تحریم» برای واشنگتن

عكس: Gettyimages

بگیرد. ارزیابی تاثیر تحریم بر اقتصاد بین الملل و منافع ایالات متحده نیز لزوماً از سوی کنگره یا کاخ سفید صورت نمی‌گیرد. نهادهای مالی و تجاری داخلی و بین‌المللی می‌توانند بهترین ارزیابی‌ها را از سود و زیان و اثرگذاری تحریم‌ها انجام دهند و سود این تحریم‌ها بیش از زیان آنها برای آمریکا است. در

سال ۲۰۱۷ کنگرس آمریکا قانون تحریم «کاتسا» را علیه روسیه، کره شمالی و ایران که «منافع ایالات متحده را تهدید می‌کند» رو سیه می‌توان گفت که اعمال این تحریم، باعث کاهش ۱۴ میلیارد دلاری سالانه صادرات سلاح از سوی مسکو شد. همچنین توسعه خطوط لوله برای صادرات نفت و گاز روسیه نیز با آهنگ کندتری ادامه یافت. این تحریم که ۱۳ ماه از عمر آن می‌گذرد، باعث شده تا

ماجراجویی‌های روسیه علیه آمریکا تا حدی کاهش یابد. البته تنها این تحریم نبود که باعث شد روسیه کمکی در سیاست‌هایش در قبال آمریکا تجدیدنظر کند. باراک اوباما در سال ۲۰۱۴ و در پی انضمام شبه‌جزیره کریمه به خاک روسیه تحریم‌هایی را علیه این کشور اعمال کرد که یکی از آنها مربوط به نفت و گاز روسیه می‌شود. بر اساس این تحریم،

صادرات هرگونه تجهیزات و تکنولوژی جدید در حوزه نفت و گاز به روسیه ممنوع شد. این گزارشی از تحریم در حال نمایش در کانال «کاتسا» در اینستاگرام است. البته یکی از اهداف اعمال این تحریم، کاهش صادرات نفت و گاز روسیه بود که هنوز محقق نشده و حتی در ماههای اخیر تولید نفت در این کشور افزایش یافته است. نقض ابزار تحریم نیز در چنین مواردی نمایان می‌شود. تصورات افسانه‌آمیز و ارتش وزارت خارجه و وزارت بازرگانی آمریکا باید ارزیابی‌ها را خود در مورد تأثیرگذاری تحریم‌ها را منتشر کنند، اما در مورد قانون «کاتسا» با وجود گذشت بیش از یک سال از اجرای آن، هنوز این اتفاق رخ نداده و هیچ ارزیابی از تحریم نشده است.

لزم بازنگری

نمونه روسیه تنها یکی از مواردی است که نشان می‌دهد ابزار تحریم با وجود کارآمدی و هزینه‌های کم برای واشنگتن در مقایسه با اقدام نظامی، در مواردی نمی‌تواند خواسته آمریکا را تأمین کند.

آمریکا برای اثربخشی «تحریم‌ها» نیاز به بازنگری اساسی در چنین سلاحي دارد. هم‌اکنون جامعه جهانی و اعمال فشارهاي چندجانبه از مهم‌ترين مواردی است که هم‌رسان کاخ سفيد باید مدنظر قرار دهند. در مورد ايران و خروج یک جانبه از توافق هسته‌اي شاهد بوديم که هنوز قدرت‌هاي اروپايی، روسيه و چين حاضر به همراهی با تحریم‌هاي آمریکا عليه ايران نشده‌اند. درست است که آمریکا حتی بدون همراهی متحندان خود می‌تواند تا حدی به ايران با وژنولا متحندان وارد کند، اما این‌گونه تحریم‌ها اثربخشی چندانی نخواهند داشت. تحریم زمانی بیشترین تأثیر را بر جای می‌گذارد که تنها از سوی یک کشور اعمال نشود. به‌رسمیت‌شناختن چندجانبه‌گرایی و رایزنی و کسب موافقت متحندان در اعمال تحریم می‌تواند باعث فشار هماهنگ‌تر عليه طرف مقابل شود. افزایش استفاده از آمریکا تا سیاست تحریم در سالی اخیر، از جمله در مورد دوم اوپاما و دولت فدرال ترامپ، منافع زیادی برای امنیت ملی ایالات متحده داشته، اما به همان میزان نیز بر چالش‌ها و هزینه‌های سیاسی، اقتصادی و دیپلماتیک واشنگتن در برابر متحندان و شرکای خود افزوده است. واشنگتن نیاز دارد تا مجدداً سیاست تحریم‌ها، نحوه اعمال آن در هر مورد را مورد ارزیابی دقیق قرار دهد تا سود استفاده از چنین سلاحي بیش از زیان آن باشد.

رویداد

۱/۵ تریلیون دلار هزینه جنگ برای آمریکا

● وزارت دفاع آمریکا در گزارشی اعلام کرد که جنگ افغانستان عراق و سوریه ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ تاکنون بالغ بر یک تریلیون دلار برای مالیات‌دهندگان آمریکایی هزینه داشته است. هزینه عملیات‌های نظامی آمریکا در افغانستان، عراق و سوریه نسبت به سال‌های گذشته به مراتب کمتر شده اما ایالات متحده همچنان برای حفظ نیروهایی در این کشورها سالانه میلیاردها دلار هزینه می‌کند.

محدود شدن مذاکرات آتش بس غزه

● پایگاه اینترنتی «عربی ۲۱» نوشت یک مسئول «آگاه» فلسطینی تاکید کرده که سازمان اطلاعات مصر مذاکرات آشتی ملی و آرام سازی اوضاع در نوار غزه میان گروه های مقاومت فلسطین و اسرائیل را تنها محدود به پنج گروه از ۱۳ گروه فلسطینی کرده است.

**کری: ترامپ بدترین
رئیس جمہوری آمریکا**

● جان کری، وزیر خارجه سابق آمريکا، در گفت‌وگو با شبکه خبری بي‌بي‌سی شديداً به دونالد ترامپ، رئيس جمهوري کنونی ايالات متحده حمله کرد و گفت: فکر می‌کنم ترامپ را می‌توان «بدترین رئيس جمهوري آمريکا» اعلام کرد. کری، او در مدت زمانی که روی کار است، موفقیت‌هایی را به دست آورده اما کاری نکرده که آمريکا ايمن‌تر و زيباتر شود.

پایان روند دادرسی پرونده ترور حریری

● دادگاه بین‌المللی ویژه لبنان ضمن متهم کردن دمشق ادعا کرد که مصطفی بدرانین و چهار رهبر حزب الله در ترور رفیق حریری دست دارند. به گزارش ایسنا، به نوشته روزنامه فرانطفای القدس العربی، بعد از هشدار سیدحسن نصرالله، دبیرکل حزب الله لبنان به دادگاه لاهه، این دادگاه بررسی‌های نهایی شکایت همدار بر باره پرونده ترور رفیق حریری، نخست‌وزیر فقید لبنان را با حضور سعد حریری، نخست‌وزیر مکلف لبنان و هیئت همراهش انجام داد.

۴۰ سال همراه با مہرتان

نمایندگان تندرو حزب حاکم بریتانیا در صدد برکناری ترزا می

نخست‌وزیر در دام هم‌حزبی‌ها

توزا می طرح «چکرز» را کنار نگذار، آنها با رای عدم اعتماد به او، نخست‌وزیر را برکنار خواهند کرد. باین حال آن طور که یک منبع آگاه به گاردین گفته، ایسن نمایندگان درباره جایگزین‌ترا می اختلاف نظر پیدا داشته‌اند. به گفته این منبع بحث این نمایندگان درباره برکنارشدن یا نشدن توزا می نبوده؛ بلکه آنها در حال برنامه‌ریزی برای چگونگی برکناری او بوده‌اند. براساس آیین‌نامه حزب محافظه‌کار بریتانیا ۱۵ درصد از نمایندگان -درحال حاضر ۴۸ نفر از ۳۱۵ نماینده محافظه‌کار- موضوع عدم اعتماد به نخست‌وزیر را مطرح کنند. باید انتخابات رهبری حزب برگزار شود. باین حال به نظر می‌رسد توزا می هواداران او در حزب محافظه‌کار از این اطمینان دارند که تعداد نیروهای مخالف محافظه‌کار به اندازه‌ای نیست که توان برکناری نخست‌وزیر را داشته باشد. این در حالی است که استیو بیکر، وزیر سابق برکزیست و یکی از اعضای اصلی کمپین ضد طرح چکرز، گفته است که ۸۰ قانون‌گذار حزب محافظه‌کار علیه طرح نخست‌وزیر رای خواهند داد. باین حال او تأکید کرده که این نمایندگان به دنبال این نیستند که هیچ توافقی حاصل شود؛ «همه ما موفقیم که باید به آرامی و با یک توافق از اتحادیه اروپا خارج شویم».

شمار کشته شدگان حمله نگرهار افزایش یافت

تداوم کشتار در بی‌ثباتی

منفجره خود را در میان تظاهرات کنندگان منفجر کرد است. به گفته شاهدان عینی این انفجار زمانی به وقوع پیوست که غیرنظامیان، خبرنگاران و نیروهای امنیتی از خوردن غذای افرار وحیمه شده بودند. زرخان، یکی از مجروحان این حمله، به برگزاری فرانسه گفته است: «... انفجار رخ داد و دواترودن من را خون و گوشت فرا گرفت». معترضان از منطقه آجین آمده بودند و خواستار برکناری یک فرمانده پلیس محلی بودند. به گفته معترضان این فرمانده به مردم زورگویی می کند و به همین دلیل خواستار برکناری او بودند. این حمله یکی از مرگبارترین حملات در طول ماه های اخیر بوده؛ اما مقامات امنیتی هشتاد دانه در صورت تجمع مردم در کمپین های انتخاباتی در آستانه انتخابات پارلمانی ماه اکتبر، احتمال حملات مشابه وجود دارد. تاکنون هیچ گروهی مسئولیت حمله روز سه شنبه را برعهده نگرفته است؛ اما طالبان اعلام کرده حملات ولایت ننگرهار به آنان ربط ندارد. در ماه ژوئن آتش بس میان طالبان و دولت امیدها را برای مذاکره و حل جنگ ۱۷ ساله دو طرف زنده کرد؛ اما از آن زمان افغانستان شاهد افزایش حملات مرگباری بوده که در بیشتر موارد غیرنظامیان را هدف قرار داده اند.